

Hồi 13

Hoạt Tử Nhân

Bản thân đang lâm vào tình huống như thế nào, qua những gì đã và đang xảy ra. Tiểu Bình cũng dần dà tự hiểu. Vì thế, chính Tiểu Bình cũng đang lấy làm kinh ngạc, khi nhận ra chưa lần nào bản thân Tiểu Bình lại tỉnh táo như lần này, nhất là sự tỉnh táo kéo dài khá lâu, đủ cho Tiểu Bình nghe và hiểu tất cả những gì đang diễn ra xung quanh cho dù Tiểu Bình không thể cử động, cũng không thể tự mở mắt để nhìn và tự mở miệng để phát thành thanh âm.

Bạch Phụng đã đi khỏi, vậy là Tiểu Bình chỉ còn lại một mình giữa bọn người đều là Thanh Y giáo, khó phân biệt được họ là địch hay là bằng hữu.

Tiểu Bình nghe họ đang đối thoại với nhau. Một người đang tỏ ra thận trọng:

- Để cho ả đi, chúng ta làm như thế đúng hay là sai? Lợi và hại chỉ chênh nhau một kẽ tóc.

Người khác hừ nhẹ:

- Nếu đúng theo thông tin chúng ta nhận được thì ả Bạch Phụng này dù đi hay lưu lại cũng không gây hại gì cho chúng ta. Vì ả đang bị Bạch Cốt Môn tróc nã, ả bị quy cho tội phản đồ. ả khó có khả năng đứng về phe Bạch Cốt Môn và đối đầu cùng chúng ta.

Người thứ ba phản bác:

- Cho dù đó là thông tin đúng thì chúng ta vẫn phải lường trước việc ả sẽ bị Bạch Cốt Môn bắt giữ và tra hỏi về tiểu tử này. Và nếu chuyện đó thật sự xảy ra ắt Bạch Cốt Môn sẽ có thái độ với chúng ta. Liệu chúng ta có cách nào đối phó chúng chăng?

Nhân vật lúc nãy dềnh hắng nhẹ lại lên tiếng và thủy chung nhân vật này vẫn tỏ ra điềm tĩnh:

- Vẫn vô ngại, nếu ả Bạch Phụng cứ tiếp tục xem trọng sinh mạng đệ đệ ả hơn chính sinh mạng bản thân ả như lúc nãy ả đã để lộ ra. Và như thế, tin đệ đệ ả đang do chúng ta sanh cầm nhất định không bao giờ tiết lộ.

- Nếu được vậy thì tốt. Chỉ sợ không ngậm miệng được lâu trước thủ đoạn tra khảo chắc chắn phải rất tàn khốc của Bạch Cốt Môn.

- ả phải chấp nhận thôi. Huống chi người có tâm cơ nhanh nhạy và tinh tế như ả ắt phải hiểu rằng ả có tiết lộ hay không thì một khi ả đã rơi vào tay Bạch Cốt Môn thì mạng sống ả kể như chẳng còn. ả đâu quá khờ khạo để gây họa thêm cho sinh mạng đệ đệ ả!

Được những lời lẽ này thuyết phục, toàn bộ những người đương diện đều thở phào nhẹ nhõm. Đến nỗi có một nhân vật cũng cao hứng thốt lên lời huênh hoang:

- Nếu vậy chúng ta không việc gì phải sợ. Ai đến mặc ai, Thanh Y cung thủ, đôi cung nổ đầy lợi hại do chúng ta đã dày công đào luyện ắt sẽ đủ đối phó với bất kỳ ai không mời mà đến. Điều cấp thiết bây giờ là chúng ta cần phải tìm mọi biện pháp giúp tiểu tử tỉnh lại và phục hồi.

- Dễ thôi, chúng ta đã có Quái Y trong tay. Hy vọng Quái Y không gây khó dễ cho chúng ta, ngược lại còn giúp chúng ta hoàn thành kế sách đã định.

- Hừ! Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến. Để xem Quái Y có thật sự danh phù thực lực không?

Cùng với thanh âm khào khào chọt vang lên, Tiểu Bình còn nhận đang có một bàn tay di chuyển một cách linh hoạt khắp thân thể mình.

- Dương suy mà Âm cũng suy, mạch tượng thì mỏng manh như tơ, tuy vẫn còn chi trì nhưng chỉ là tạm thời. Cộng với máu huyết hồ như đã cạn kiệt, bọn Thanh Y giáo các người bảo lão phu phải làm gì đối với Hoạt Tử Nhân này đây?

Nhân vật Thanh Y giáo vẫn luôn tỏ ra điềm tĩnh thì ngay lúc này cũng điềm tĩnh:

- Lão còn gọi tiểu tử này là Hoạt Tử Nhân thì tốt rồi, chúng ta cũng cho là thế! Phần của lão, bấy lâu nay Thanh Y giáo đã đối đãi với lão thế nào, ắt lão vẫn còn nhớ, việc của lão chỉ là làm sao cho tiểu tử tiếp tục chi trì sự sống và sau nữa là làm cho máu huyết của tiểu tử tự phát sinh. Chúng ta không còn đòi hỏi gì hơn.

Giọng nói khào khào liên vang lên, cho Tiểu Bình biết đó là giọng của Quái Y đích thực:

- Người bảo không đòi hỏi gì hơn thì đó chính là sự thật. Bởi làm gì có đòi hỏi nào khác khiến lão phu biết là phải thúc thủ như đòi hỏi vừa rồi của người?

- Ý lão muốn khước từ?

- Hừ! Không khước từ thì còn phải làm gì? Để lão phu cho bọn người biết, hiệng trạng của tiểu tử này thì dù cho Hoa Đà có tái thế, Biển Thước có tái sinh cũng phải thúc thủ thôi.

- Nhưng lão là Quái Y, có việc kỳ quái nào mà lão không thể nghĩ ra và thực hiện? Lão hãy chứng tỏ lão là Quái Y thì hơn.

- Lão phu là Quái Y chứ chưa phải là Thiên Tào hay là Diêm Chúa. Lão phu đâu thể biến một kẻ chết thành người sống?

- Nhưng tiểu tử chưa phải là người chết. Chẳng phải lão vừa gọi tiểu tử là Hoạt Tử Nhân đó sao?

- Hoạt Tử Nhân thì sao? Nào khác gì một tử thi nếu không kể đến những nhịp hô hấp mỏng manh và thỉnh thoảng tiểu tử mới có được? Bọn người nên minh bạch một điều, tiểu tử kể như là người sắp chết, rõ chưa?

- Sắp chết chứ chưa phải đã chết. Trọng trách của lão là làm cho tiểu tử đừng chết, rõ chưa?

Giọng của Quái Y chùng xuống:

- Rõ rồi, và bọn người đang bắt lão phu làm một việc tợ như đội trời. Nhưng lão phu đành phải chấp thuận nếu bọn người giúp lão phu thực hiện một điều mà lão phu không thể thực hiện.

- Việc gì?

- Truyền nội lực cho tiểu tử đó, để tiểu tử có thể tự dẫn lưu chân nguyên giúp cho máu huyết bản thân y tái sinh, bọn người cũng phải truyền thụ cho y một thứ nội công tâm pháp gì đó cũng được. Thế nào?

- Sao? Truyền thụ nội công tâm pháp cho một kẻ đang trong tình trạng mê man và không biết đến bao giờ mới tỉnh? Lão đừng đùa chứ?

- Hừ! Đâu khác gì thứ đòi hỏi mà bọn người vừa đề xuất cho lão phu? Chính bọn người vừa đùa với lão phu đó thôi.

- Ta hiểu rồi! Ý lão muốn nói đó là cách duy nhất giúp tiểu tử hồi phục!

- Không sai! Và cách này chỉ có thể thực hiện nếu tiểu tử đừng có mê man, đồng thời chính tiểu tử cũng phải đồng tình để tự mình vượt qua ngưỡng cửa của thần chết. Lời của lão phu đến đây là hết, và đó cũng là tất cả những gì có liên quan đến kiến văn y thuật mà trọn một đời lão phu đã thu thập.

- Chao ôi! Vậy lão cũng không thể giúp tiểu tử tỉnh lại, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn.

Lần đầu tiên Tiểu Bình nghe lão Quái Y cười:

- Người muốn tiểu tử tỉnh lại làm gì? Hay người nghĩ tiểu tử rồi sẽ vui vẻ tiếp nhận việc truyền thụ nội công tâm pháp, để sau đó khi có thể tự làm cho máu huyết tái sinh tiểu tử cũng sẽ vui vẻ để người rút hết bầu huyết này đến bầu huyết khác, tạo cho người cơ hội thao túng và lập thủ đoạn đối với những ai đang manh nha có ý đồ muốn xuất nhập Bạch Cốt Cốc? Và nếu có ý nghĩ này phải chằng do người chủ quan, tưởng rằng tiểu tử hiện là người bị Thanh Y giáo sanh cầm? Người hãy tỉnh mộng là vừa. Ha... ha...

Lập tức có nhiều tiếng quát tháo vang lên, để cho Tiểu Bình biết sắp sửa có một trận giao chiến giữa Thanh Y giáo và Quái Y, như chuyện đã xảy ra giữa Bạch Phụng và bọn Thanh Y giáo lúc nãy.

Tiếng gầm to như tiếng sấm động của lão Quái Y vang lên:

- Đội Thanh Y Cung Thủ đã có lệnh triệt thoái, còn lại bốn người bọn người liệu có tư cách đối đầu với lão phu ư? Hãy xem chường!

Ầm! Ầm!

Bọn Thanh Y giáo càng được cơ quát tháo ầm ĩ:

- Giỏi thật đấy, không ngờ bấy lâu nay bốn giáo và toàn thể võ lâm đều bị lão Quái Y che mắt. Hóa ra thân thủ còn cao minh hơn cả y thuật! Đờ!

Ầm! Ầm!

Tiểu Bình bỗng bị một người nhắc lên. Sau đó có tiếng bọn Thanh Y giáo gào thét:

- Tiểu tử là do bọn ta lập mưu cầm giữ, lão Quái Y đừng hòng phổng tay trên.

- Mau đuổi theo lão!

Tiểu Bình nghe trảng cười khùng khục của lão Quái Y vang ngay bên tai:

- Nơi này vốn là nơi lão phu từng cư ngụ, bọn người muốn đuổi cứ đuổi, nhưng rồi sẽ phải thất vọng thôi. Ha... ha...

Vút!

Cảm nhận không hề đánh lừa Tiểu Bình, qua việc gió đang thổi lồng lộng qua bên tai, Tiểu Bình biết bản thân đang được lão Quái Y dùng khinh thân pháp đưa đi và có lẽ càng lúc càng đi sâu vào Kim Sơn, nơi Quái Y do từng lưu ngụ nên rất thông thuộc địa hình.

Chợt Tiểu Bình nghe lão Quái Y lẩm bẩm:

- Bọn chúng điều động người cũng nhanh thật! Hừ! Định phong tỏa toàn Kim Sơn này à? Không dễ thế đâu!

Thân hình Tiểu Bình vẫn tiếp tục bị đưa đi nhưng Tiểu Bình hiểu qua câu nói lẩm bẩm của lão chắc hẳn lão đang liên tục chuyển đổi phương hướng, quyết không để bọn Thanh Y giáo nhờ có nhân số thật đông sẽ phong tỏa mọi lối đi của lão.

Và điều này đương nhiên dẫn đến một hậu quả đó là thân hình của Tiểu Bình chợt bị va chạm vào một vật cứng, có lẽ lão đang chui vào những động kín và do khẩn trương nên lão không thể tránh cho Tiểu Bình những va chạm khiến Tiểu Bình vì đau phải trở lại tình trạng mê man như bao nhiêu lần trước đó.

oOo

- Trưởng lão có chắc chắn bí thuật Mê Hồn sẽ giúp bốn cung thu kết quả.

Nhận thức của Tiểu Bình đã có trở lại, đúng vào lúc Tiểu Bình nghe câu nói trên do một thanh âm thánh thót, đích thị là thanh âm của một nữ nhân phát ra. Và liền sau đó Tiểu Bình nghe câu đáp của lão Quái Y, cũng là liên quan đến bí thuật Mê Hồn và một danh xưng kỳ lạ gọi là “Bốn Cung”! Lão đang biện giải:

- Tiểu tử kể như đã chết, bất quá chỉ còn một chút hơi thở để gọi tiểu tử là Hoạt Tử Nhân. Lão phu dù không phải là người độc ác vẫn đành miễn cưỡng chọn giải pháp duy nhất này hầu giúp bốn cung thu hồi thánh vật. Nhưng tán thành hay không đó là quyền quyết định sau cùng của Cung chủ.

Lần đầu tiên Tiểu Bình mới biết thế nào là tâm trạng sợ chết của người biết chắc bản thân phải chết. Và đó chính là hiện trạng của Tiểu Bình trong thời gian qua mặc cho Bạch Phụng đã tận lực tận chạy chốt mọi nơi mọi chỗ quyết giành giật lại Tiểu Bình từ tay tử thần, và bất chấp y thuật cao minh vào bậc thượng đẳng của một nhân vật được mệnh danh Quái Y.

Tiểu Bình sắp chết, chao ôi đó là điều đáng sợ hãi, chẳng thà để Tiểu Bình tự cảm nhận sự thật đáng sợ này còn hơn là nghe tận tai lời người khác nói về mình như thế.

Tuy nhiên Tiểu Bình thầm cười mỉa bản thân, họ đâu có ý nói cho Tiểu Bình nghe. Vì đối với họ Tiểu Bình hiện đang là Hoạt Tử Nhân kia mà, một người kể như đã chết nếu nhìn qua dáng vẻ bên ngoài. Như vậy họ đâu nghĩ Tiểu Bình có thể nghe được những gì họ đang nói, đang đàm đạo cho dù những lời đó đề cập đến chính Tiểu Bình.

Chợt Tiểu Bình nghe giật thót cả người, đó là Tiểu Bình cảm nhận như thế, chứ bản thân Tiểu Bình nào có nhích động gì được để gọi là giật thót khi bên tai bỗng tiếp nhận ba chữ Hoạt Cương Thi dường như do lão Quái Y đã nói ra thì phải. Tiểu Bình vội chú tâm nghe tiếp.

Đúng là lão Quái Y đang nói:

- Có gọi như thế cũng không có gì là sai. Vì sau khi được Cung Chủ hoàn thành, với thủ thuật của lão phu, tiểu tử đương nhiên sẽ có đủ mọi dấu hiệu của một Hoạt Cương Thi. Nào là biết y có động cái chi, nào là có thể tự vận công dẫn lưu nội kinh theo tâm pháp mà Cung Chủ muốn tiểu tử phải vận hành. Có khác một điểm là nếu so với Hoạt Cương Thi thì tiểu tử vẫn có đầy đủ những cảm nhận như những người còn sống. Nghĩa là vẫn đau đớn về thể xác, vẫn phải ăn khi đói, uống khi khát, vẫn chảy máu huyết đến cạn cùng, nếu bị địch nhân đả thương. Nghĩa là...

Giọng nữ nhân cắt ngang:

- Tiểu diệt hiểu rồi. Nói cách khác, y vẫn là người như mọi người chỉ trừ phần nhận thức về tri giác?

Quái Y thừa nhận:

- Đúng vậy! Vì thế theo lão phu, chúng ta nên gọi tiểu tử là Hoạt Tử Nhân thì đúng hơn.

Giọng nữ nhân ra chiều áy náy:

- Hoạt Tử Nhân? Vì hoài bão suốt mấy trăm năm qua của bốn cung, trưởng lão nói đi, chúng ta có nên tiến hành việc này chăng?

Quái Y trấn an:

- Lão phu cũng từng áy náy lương tâm. Nhưng mọi tâm trạng này sẽ không còn nữa nếu Cung Chủ nghĩ đến việc tiểu tử rồi sẽ như thế nào khi rơi vào tay Thần Bang hay Bạch Cốt Môn hoặc Thanh Y giáo hoặc là các môn phái khác. Tiểu tử sẽ chết, đó là điều chắc chắn. Hoặc giả...

Giọng nữ nhân chợt trầm lắng như cố nén cơn phẫn nộ:

- Hoặc giả y sẽ biến thành công cụ để Thanh Y giáo đã có ý định sử dụng? Trưởng lão nói không sai, bốn cung thà biến y thành Hoạt Tử Nhân còn hơn để mọi người vì ý đồ riêng tư sẽ biến y thành tội nhân thiên cổ!

Quái Y chợt cao giọng:

- Nghĩa là Cung Chủ tán thành giải pháp của lão phu!

Nữ nhân thở dài miễn cưỡng:

- Với điều kiện sau đó chúng ta phải tròn bổn phận chăm sóc cho y vĩnh viễn, phải lo lắng cho y như chúng ta vẫn lo lắng đối với môn nhân trung thành của bốn cung.

Có tiếng hai bàn tay của lão Quái Y xoa vào nhau:

- Lão phu sẽ tự tay lo liệu điều này, đúng như chủ ý của Cung Chủ. Tiểu tử thật đại phúc khi được Cung Chủ biệt đãi như thế này. Lão phu có thể bắt đầu?

Giọng nữ nhân bảo:

- Nếu thời gian thi hành thủ thuật chỉ mất một hai canh giờ như trưởng lão vừa nói, tiểu diệt nghĩ tiểu diệt có thể làm hộ pháp cho trưởng lão.

Lão Quái Y cất giọng hoan hỉ:

- Được như thế còn gì tốt bằng, lão phu cũng định đề xuất nhờ Cung Chủ tự thân truyền thụ tâm pháp cho tiểu tử.

- Tiểu diệt cũng nghĩ như vậy. Trưởng lão có thể bắt đầu được rồi, tiểu diệt sẽ chờ.

Tiếp đó Tiểu Bình nghe tiếng bước chân của lão Quái Y lại gần, đủ cho Tiểu Bình hiểu nguyên nhân bản thân sắp bị biến thành Hoạt Tử Nhân là điều không còn gì để bàn cãi.

Tuy vậy Tiểu Bình thật sự muốn kêu lên thật to, họ đã sai ở một điểm, rằng Tiểu Bình vẫn là người còn đầy đủ mọi nhận thức. Họ cần phải biết rõ điều này trước khi biến Tiểu Bình thành một Hoạt Tử Nhân.

Nhưng họ vẫn tiến hành. Cụ thể là lão Quái Y đang dùng nhiều vật nhọn, cắm liên tiếp vào nhiều nơi trên khắp thân thể Tiểu Bình. Đó là thủ pháp Kim Chân Đả Huyệt mà Tiểu Bình đã một lần được nếm thử.

Thật lạ, lão Quái Y quả có y thuật cao minh, thủ pháp Kim Chân Đả Huyệt của lão tuyệt nhiên không hề gây đau đớn cho Tiểu Bình, trái lại càng làm cho tâm trí của Tiểu Bình thêm tỉnh táo để cảm nhận toàn thân đang sáng khoái vô thường.

Có lẽ biểu hiện này là rất rõ nên có tiếng nữ nhân nọ buột miệng kêu:

- Y đã có dấu hiệu hồi sinh? Y thuật của Trưởng lão đáng phải gọi là Thánh Thủ.

Lão Quái Y không một lời đáp lời, đủ cho Tiểu Bình hiểu lão vẫn đang toàn tâm toàn ý dụng thủ thuật đang tiến hành.

Được một lúc, khi đôi mắt của Tiểu Bình lần đầu tiên có thể tự máy động, lão Quái Y mới chịu lên tiếng:

- Đúng lúc rồi, phiến Chung Chủ nên nhân cơ hội này truyền thụ tâm pháp bổn cung cho tiểu tử!

Tiểu Bình rất muốn mở to mắt để nhìn quanh và nhất là nhìn nữ nhân luôn được lão Quái Y gọi là Cung Chủ. Rất tiếc, có lẽ do sức lực vẫn chưa phục hồi nên mọi ý muốn, không thể nào thực hiện được.

Có một động chạm nhẹ vào người Tiểu Bình, một động chạm vừa nhẹ nhàng vừa cẩn trọng chỉ có ở nữ nhân. Đó là lúc Tiểu Bình nghe lão Quái Y chột kêu:

- Hình như Cung Chủ vừa cho y dùng linh đan? Chuyện này tại sao Cung Chủ không chờ hỏi ý lão phu? Rất có thể lợi sẽ bất cập hại.

Nữ nhân đáp, cũng là lúc Tiểu Bình cảm nhận có một vật chột tan biến thật nhanh ngay trong miệng.

- Nào phải là linh đan trị thương khiến trưởng lão hốt hoảng? Kỳ thật tiểu diệt chỉ muốn giúp y sớm có một ít chân nguyên nội thể, nên vừa cho y một hoàn Tuyết Sâm Chí Thực.

Lão Quái Y có phần ngạc nhiên:

- Làm thế nào Cung Chủ có được Tuyệt Sâm Chi Thực Hoàn, vốn là báu vật bất khả ly thân của Ngọc Tuyệt Lão Lão?

- Có một lần do tình cờ tiểu diệt diện kiến Ngọc Tuyệt Lão Lão, và Tuyệt Sâm Chi Thực Hoàn chính là quà diện kiến của Lão Lão cho tiểu diệt.

- Cung Chủ được tặng bao nhiêu hoàn?

- Chỉ một mà thôi

- Chao ôi! Nếu chỉ có một sao Cung Chủ lại phí phạm, không chịu lưu lại dùng cho chính bản thân?

Nữ nhân phì cười, khiến Tiểu Bình có phần nào cảm kích và chợt có thiện cảm.

- Tiểu diệt nghĩ cho y dùng chính là cách hay nhất mà không sợ phí phạm. Chẳng phải Trương lão vừa nói nhờ y thì chúng ta mới có cơ hội thu hồi Thánh Vật của bốn cung đó sao? Trương lão cũng đừng phàn nàn nữa, vì dấu sao tiểu diệt cũng đã cho y dùng rồi.

Có tiếng lão Quái Y thở dài tiếc nuối:

- Lão phu thật đa sự, mong Cung Chủ lượng thứ cho. Kỳ thực lão phu chỉ tiếc cho Cung Chủ vừa bỏ phí đi những hai mươi năm công phu tu vi từ một hoàn Tuyệt Sâm Chi Thực duy nhất đó!

- Có tiếc thì chuyện cũng đã rồi, trưởng lão nghĩ sao, tiểu diệt có thể bắt đầu truyền thụ tâm pháp cho y được chưa!

- Đương nhiên là được. Nhưng để nhanh có kết quả, có lẽ Cung Chủ nên dùng thủ pháp Khai Đỉnh Đại Pháp mà truyền thụ cho y!

- Trưởng lão muốn nói tiểu diệt phải vừa truyền thụ khẩu quyết vừa dẫn dắt y cách dẫn lưu chân nguyên?

- Không sai! Tiểu tử là Hoạt Nhân, nghĩa là không còn nhận thức, chỉ bằng cách đó Cung Chủ mới có thể giúp y sau này tự hành chân nguyên nội thể theo bản năng.

- Tiểu diệt hiểu rồi. Nhưng có lẽ trưởng lão cũng phải lưu lại, làm hộ pháp trong lúc tiểu diệt truyền công.

Lão Quái Y ngập ngừng:

- Như thế có tiện chăng? Vì đây là nội công tâm pháp duy nhất dành cho Cung Chủ luyện.

- Không hề gì! Nếu không muốn nói là thứ tâm pháp hãy còn nhiều khiếm khuyết. Trưởng lão dù có nghe cũng không sao. Sở dĩ bốn cung có qui định nghiêm ngặt như thế vì đó là qui định dành cho tâm pháp thượng thừa của bốn cung lúc chưa hề thất lạc. Còn như lúc này thì chúng ta còn gì nữa mà giữ gìn?

Lão Quái Y nghiêm giọng:

- Tuy lão phu không nghĩ như thế nhưng do lúc Cung Chủ truyền lực là lúc cực kỳ hệ trọng, lão phu thật không yên tâm nếu không được ở bên cạnh Cung Chủ.

Có người đỡ Tiểu Bình ngồi dậy và như người đó cũng ngồi ngay phía sau Tiểu Bình. Giọng nói ôn nhu lại vang lên cho Tiểu Bình biết đích thị nữ nhân đang ngồi ngay phía sau, một hành vi cần biết cho việc truyền thụ tâm pháp theo cách thức Khai Đỉnh Đại Pháp.

Nữ nhân nói vào tai Tiểu Bình:

- Ta không biết các hạ là ai, dù vậy, kể từ nay ta sẽ xem các hạ là người của bốn cung. Ta hứa quyết không bạc đãi các hạ. Còn bây giờ, dù các hạ nghe hay không nghe, hiểu hay không hiểu, ta cũng buộc phải truyền thụ khẩu quyết và chỉ dẫn các hạ cách dẫn lưu nội kinh theo tâm pháp của bốn cung...

Những khẩu quyết của nội công tâm pháp liền sau đó được nữ nhân đọc đủ to vào tai và vào tiềm thức của Tiểu Bình. Đó là nữ nhân nghĩ như thế, chứ kỳ thực Tiểu Bình do vẫn còn nhận thức nên có nghe, có hiểu và có cả sự giật mình hoang mang.

Bởi những lời lẽ do nữ nhân đọc, Tiểu Bình chỉ thoáng nghe đã nhận ra đó là tâm pháp Vô Vi, hay nói rõ hơn đó là những kinh văn Vô Vi mà Tiểu Bình từng đọc và từng dùng để làm vật trao đổi với Triệu Thạch Liễu, với Môn Chủ Bạch Cốt Môn Thạch Quế Trân lúc còn ở Bạch Cốt Cốc.

Nhưng Tiểu Bình không có nhiều thời gian để kinh ngạc, bởi từ lòng bàn tay vừa được nữ nhân đặt lên đỉnh đầu Tiểu Bình đang có một luồng khí nóng thấm nhập qua, sau đó dẫn lưu qua các huyết đạo, quy tụ dần tại Đan Điền.

Một diễn biến kỳ lạ liền phát sinh, từ Đan Điền của Tiểu Bình cũng dâng trào lên một luồng khí nóng, chính là chân nguyên gần ba mươi năm công phu tu vi trước kia Tiểu Bình đã được bọn người Trưởng Lão Hội và mục Môn Chủ Bạch Cốt Môn trút vào.

Cùng lúc đó, Tiểu Bình nghe thanh âm của nữ nhân vang lên mừng rỡ:

- Y tiếp nhận chân khí và tiếp thụ tâm pháp rất nhanh! Trưởng lão, tiểu đệ phải làm gì vì chân nguyên có từ Tuyết Sâm Chí Thực Hoàn đã xuất hiện?

Có tiếng lão Quái Y đáp một cách khẩn trương:

- Cung Chủ cứ tiếp tục truyền lực, đừng vội ngưng lại lúc này. Hãy dùng chân nguyên của Cung Chủ giúp chân nguyên của tiểu tử dễ dàng dung hòa, sau đó được tiếp tục dẫn lưu khắp các kinh mạch theo đúng tâm pháp bốn cung.

Nữ nhân làm theo, và lại kêu:

- Trong người y lại phát sinh một luồng lực đạo. Không lẽ y trước kia vốn đã từng luyện công!

Lão Quái Y càng thêm nôn nóng:

- Chuyện không có gì là lạ. Máu huyết của tiểu tử nếu có thể khắc chế bách độc thì chân nguyên nhân có lẽ do tiểu tử đã từng vô tình dùng phải một linh dược nào đó hãn thế. Mãi đến bây giờ mới phát sinh hiệu dụng. Cung Chủ cần phải tiếp tục dung hòa. Hay nhất là phải làm cho tiểu tử tọa công, có như thế sau này tiểu tử rất có thể trở thành cao thủ bậc nhất đang cần cho bốn cung!

Riêng Tiểu Bình thì rõ luồng khí nóng đầu tiên xuất hiện từ Đan Điền chính là chân nguyên do Bạch Cốt Môn trút truyền. Chỉ có luồng khí nóng thứ hai cũng dâng lên từ Đan Điền mới chính là hiện tượng phát sinh từ Tuyết Sâm Chi Thực Hoàn gì đó như nhận định của nữ nhân.

Riêng linh dược hãn thế hoặc gì gì đó như lão Quái Y vừa nói, theo Tiểu Bình thì chỉ là những suy đoán vô căn cứ của lão mà thôi.

Nhưng những suy nghĩ của Tiểu Bình chợt trở nên vô căn cứ khi thanh âm của nữ nhân một lần nữa vang lên:

- Không ổn rồi, Trưởng lão. Ở y lại có thêm một luồng lực đạo nữa xuất hiện. Tiểu diệt chân lực có hạn e không thể dùng hòa, đến kèm chế cũng không thể.

Tiếng lão Quái Y càng tỏ ra cấp bách:

- Cung Chủ chớ có bỏ cuộc. Bằng không bao công sức của chúng ta từ đầu cho đến giờ đều biến thành vô dụng.

Và nhịp hô hấp nặng nhọc của nữ nhân bắt đầu xuất hiện, lọt vào tai Tiểu Bình lúc bản thân Tiểu Bình rồi cũng nhận ra từ Đan Điền quả nhiên đang có một đợt khí nóng thứ ba xuất hiện lan toả.

Và cùng với việc xuất hiện luồng lực đạo này, chính Tiểu Bình cũng nhận thấy luồng lực đạo do nữ nhân truyền vào dù vẫn tiếp tục dẫn dắt ba luồng lực đạo bản thể của Tiểu Bình nhưng cũng bắt đầu hòa lẫn và chìm ngấm vào ba luồng lực đạo kia, như thể nó không hề hiện diện.

Đó là lúc nữ nhân đang cố gượng kêu lên:

- Nguy rồi trưởng lão! Tiểu diệt... tiểu diệt không thể thu chân nguyên về. Trái lại... trái lại...

Có tiếng lão Quái Y cười hăng hắc:

- Có phải chân nguyên nội thể của Cung Chủ cứ như bị hút chặt vào tiểu tử? Thật không ngoài dự liệu của lão phu, ha... ha...

Dù nhịp hô hấp đang khó khăn nhưng nữ nhân vẫn lấy làm lạ về những lời kỳ lạ của lão Quái Y:

- Sao trưởng lão cười? Phải chăng, phải chăng đây chỉ là hiện tượng nhất thời và sẽ không gây bất lợi gì cho tiểu diệt?

Lão Quái Y cười to hơn:

- Trong y thuật, hiện tượng này được gọi là Nhân Hoàn Nhân, cũng tương tự câu mạng đổi mạng mà giới giang hồ quen gọi. Nhờ đó, khi tiểu tử hồi sinh và được gọi là Hoạt Nhân thì chính Cung Chủ vì chân nguyên cạn kiệt nên phải biến thành loại người vô dụng, sống không ra sống mà chết không ra chết. Ha... ha...

Giọng nữ nhân hoảng loạn thấy rõ:

- Điều này có nghĩa là Trưởng lão đã biết trước tiểu diệt sẽ nhận chịu hậu quả này?

- Không sai! Nam Cung Yến người sẽ không còn là Cung Chủ Vô Vi cung, lão phu cũng không còn là thuộc hạ cho người tùy tiện sai khiến nữa. Không những thế Thảm Hóa Du này sẽ có thêm một gã nô bộc trung thành, đó chính là tiểu tử vừa nhờ người mà biến thành Hoạt Nhân. Có một điều mà vì người không hỏi nên lão phu cảm thấy không cần cho người biết trước, đó là Hoạt Nhân chỉ mãi mãi trung thành với người nào được y nhìn thấy trước tiên. Và người đó hiện chính là lão phu, là Thảm Hóa Du này. Ha... ha...

Nam Cung Yến vỡ lẽ:

- Lão... Thảm Hóa Du lão định tâm làm phản, và đây là kế của lão nhằm hãm hại Nam Cung Yến ta?

- Người đừng dùng chữ phản với ta. Có chăng là ta không chấp thuận mãi mãi cứ là người cho người khác sai khiến. Và nhất là kẻ sai khiến ta lại là một tiểu nha đầu với một danh xưng vô nghĩa là Cung Chủ Vô Vi cung. Hừ! Vô Vi cung là gì cơ chứ? Chỉ là chút hư danh còn sót lại của thuở nào đó xa xưa là lúc Vô Vi cung từng hùng bá thiên hạ. Còn lúc này ba chữ “Vô Vi cung” không đủ làm cho bất kỳ nhân vật giang hồ nào kinh tâm hoặc e ngại! Vậy thì làm sao ta vẫn cứ bám mãi vào người nuôi mộng ảo có một ngày Vô Vi cung trở lại thuở hào hùng xa xưa? Ta phải tự lo cho ta, và Thảm Hóa Du này sẽ có ngày độc bá thiên hạ với một Hoạt Nhân sở học cao minh, vừa được người thay ta đào luyện. Ha... ha...

Một chuyển biến quá bất ngờ, hoàn toàn ngoài sức tưởng của Tiểu Bình, vốn là người chưa một lần thật sự đụng chạm với giới giang hồ. Và Tiểu Bình không thể không phẫn nộ thay cho Nam Cung Yến là nhân vật vừa bị lão Quái Y Thảm Hóa Du phỉnh phờ lừa dối, không hề nghĩ đến hai chữ thân tình, dù chỉ là tình người.

Tiểu Bình mở bừng hai mắt.

Và kìa, một lão nhân vừa có vóc dáng cao gầy vừa có niên kỷ chưa thật sự vượt quá ngũ tuần cũng đang đăm đăm nhìn lại Tiểu Bình. Đó chính là lão Quái Y Thảm Hóa Du, Tiểu Bình nhận ra lão qua thanh âm lão đang phát thoại với Tiểu Bình:

- Hãy nhìn ta là chủ nhân của người. Từ nay ta sẽ gọi người là Tiểu Hoạt. Người phải chấp hành mọi mệnh lệnh của ta, của chủ nhân người. Người thử cử động xem nào.

Đó là điều Tiểu Bình đang muốn thử.

Tiểu Bình thận trọng nhích động hai tay, sau đó là hai chân. Tiểu Bình lấy làm mừng vì cuối cùng bản thân cũng có thể cử động theo ý muốn.

Quái Y Thảm Hóa Du cũng mừng. Vì thế lão tiếp tục bảo:

- Khá lắm, Tiểu Hoạt người khá lắm. Giờ thì đứng lên nào, để ta giúp người gỡ toàn bộ những mũi kim chân vẫn còn cắm khắp người người.

Tiểu Bình chậm chạp đứng lên.

Chợt có một bàn tay khế chạm vào vai Tiểu Bình từ phía sau, như có ý giữ Tiểu Bình ngồi lại.

- Đừng, đừng nghe theo lệnh lão. Lão sẽ biến người thành công cụ để sát nhân thay lão. Tiểu Hoạt hãy nghe ta, đừng nghe theo lão.

Tiểu Bình rùng mình vì sự đụng chạm và thoáng lưỡng lự không biết có nên đứng lên hay không.

Quái Y Thảm Hóa Du bỗng há miệng tuôn ra tràng cười đắc ý:

- Người sớm quên y chỉ là một Hoạt Nhân thôi sao? Người có nói gì cũng vô ích, vì Tiểu Hoạt chỉ biết trung thành với mỗi một mình ta thôi. Đừng, đừng ngăn y lại. Người có nghĩ chính vì hành động của người sẽ khiến ta vì một chút bực tức có thể sẽ ra lệnh cho Tiểu Hoạt hạ thủ người? Đừng dại dột như thế. Ha... ha...

Cánh tay đang đặt hờ trên vai Tiểu Bình liền thần thờ hạ xuống, kèm theo một tiếng thở dài tuyệt vọng:

- Ta đã hại người rồi, Tiểu Hoạt, ta thật sự lo và tiếc cho người.

Tiểu Bình lại rùng mình, nhưng nhờ đó Tiểu Bình có dịp đứng lên, khắp khởi mừng vì bản thân hầu như đã trở lại bình thường, đã có thể cử động bình thường.

Quái Y Thảm Hóa Du thấy rõ biểu hiện mừng rỡ của Tiểu Bình, lão càng thêm đắc ý:

- Phải chi người có thêm nhận thức, người không những là người bình thường như mọi người mà người còn sẽ là đệ tử đắc ý nhất của ta. Yên tâm đi, rồi ta sẽ chỉ điểm nhiều loại công phu cho người, những thứ công phu ta đã bỏ công thu thập từ những người từng được ta cứu mạng. Ha... ha...

Lão vừa cười vừa nhanh nhẹn vươn tay thu hồi lại toàn bộ những mũi kim châm đang cắm khắp người Tiểu Bình.

Nam Cung Yến loạng choạng đứng lên bằng cách bám vào tay Tiểu Bình:

- Lão đã chữa trị cho người bằng cách buộc người phải dùng công phu bản thân để trao đổi? Hoá ra từ lâu lão đã biến tâm? Lão đã làm nhục môn hộ, biến y thuật của Vô Vi cung thành công cụ của lão?

Quái Y Thảm Hóa Du bỗng gầm vang:

- Đừng nói với ta về Vô Vi cung nữa. Một người như ta tuyệt đối không thể thú nhận là có xuất thân từ một Vô Vi cung hèn hạ. Người còn nói nữa ta sẽ giết người như vất bỏ đi tất cả những gì có liên quan đến Vô Vi cung.

“Đừng bao giờ đoạn tuyệt với quá khứ, nhất là thứ quá khứ đã giúp chúng ta nên vóc nên hình”. Lời của đại ca Đao Mộc Ngũ trước kia bất giác tái hiện trong tâm trí Tiểu Bình, càng khiến Tiểu Bình phẫn nộ với lão Quái Y, nhân vật vừa tự miệng thốt ra những lời bội nghĩa, những lời giũ bỏ quá khứ.

Tiểu Bình chợt quay nghiêng người, đưa mắt nhìn nữ nhân lần đầu tiên thấy mặt.

Chạm phải ánh mắt của Tiểu Bình, Nam Cung Yến không thể giấu nổi tâm trạng bàng hoàng.

- Người... các hạ không hề là một Hoạt Nhân!

Đến lão Quái Y Thảm Hóa Du cũng kêu:

- Tiểu Hoạt, người... sao người tự quay người? Ta nào đã ra lệnh cho người?

Tiểu Bình vẫn nhìn Nam Cung Yến, một nữ nhân có lẽ có niên kỷ chỉ bằng Bạch Phụng hoặc kém hơn một ít:

- Cô nương là Cung Chủ Vô Vi cung?

Quá đủ cho Nam Cung Yến từ trạng thái bàng hoàng chuyển sang ngỡ ngàng:

- Quả nhiên các hạ không hề là một Hoạ Nhân?

Tương tự, lão Quái Y cũng nhận ra sự thật:

- Tiểu tử quả đáng chết, sao dám dùng thủ đoạn dối lừa Thẩm Hóa Du ta! Hãy đỡ!

Một luồng cuồng phong liền sập lao vào Tiểu Bình từ phía sau...

-- o O o --